

რაფაელ ფუილტრი – გიტარა
ლათინური ვნებები

ფრანსისკო ტარრეგა (1852–1909)
„არაბული კაპრიჩიო“
პრელუდია No. 18

ისააკ ალბენისი (1860–1909)
„ნითელი კომპი“ („სერენადა“) ციკლიდან „12
სახასიათო პიესა“, თხზ. 92 (რაფაელ ფუილტრის
არანჟირება)

„ასტურია“ („ლეგენდა“) ციკლიდან „ესპანური სიუიტა“
No. 1, თხზ. 47 (რაფაელ ფუილტრის არანჟირება)

აგუსტინ ბარიოს მანგორე (1885–1944)
„ვნებიანი მახურკა“

ანტონიო ლაურო (1917–1986)
ვენესუელური ვალსი No. 3

ლეო ბრაუერი (*1939)
„შავი დეკამერონი“: II. „შეყვარებულთა გაქცევა
ქელების ველის გავლით“

სერჯიო ასადი (*1952)
„კატერეტე“ ციკლიდან „ბრაზილიური სიუიტა“ No. 4

ეიტორ ვილა-ლობოსი (1887–1959)
„ბრაზილიური სახალხო სიუიტა“: „შორინიო“,
„მაზურკა-შორო“
ეტუდი No. 12

ასტორ პიაცოლა (1921–1992)
„პორტენოს ზამთარი“ (სერჯიო ასადის არანჟირება)

როლან დიენი (1955–2016)
„ფუოკო“
□

Raphaël Feuillâtre – Guitar
Latin Passions

Francisco Tárrega (1852–1909)
Capricho Árabe
Prelude No. 18

Isaac Albéniz (1860–1909)
Torre Bermeja, “Serenata” from 12 Piezas Características,
Op. 92 (arr. Raphaël Feuillâtre)
Asturias (Leyenda), from Suite Española No. 1, Op. 47 (arr.
Raphaël Feuillâtre)

Agustín Barrios Mangoré (1885–1944)
Mazurka Apasionada

Antonio Lauro (1917–1986)
Vals Venezolano No. 3

Leo Brouwer (*1939)
El Decamerón Negro: II. La huida de los amantes por el
valle de los ecos

Sérgio Assad (*1952)
Cateretê, from Suite Brasileira No. 4

Heitor Villa-Lobos (1887–1959)
Suite populaire brésilienne: Chorinho, Mazurka-Choro
Étude No. 12

Astor Piazzolla (1921–1992)
Invierno Porteño (arr. Sérgio Assad)

Roland Dyens (1955–2016)
Fuoco
□

პროგრამის შესახებ
ტექსტის ავტორი ნინო ჟვანია

რაფაელ ფუილტრის „ლათინური ვნებები“ გიტარის
რამდენიმე, ერთმანეთთან გადაჯაჭვულ ისტორიას
აერთიანებს: ესპანურ ტრადიციას, ლათინური
ამერიკის მრავალფეროვან კულტურებს და
ტრანსკრიფციის ხელოვნებას. საღამოს დასაწყისში
ჟღერს ფრანსისკო ტარრეგა — მუსიკოსი, რომელმაც
XIX საუკუნის ბოლოს გიტარის საკონცერტო კულტურის
ჩამოყალიბებაში მნიშვნელოვანი როლი შეასრულა.
მის შემდეგ ისმის ისააკ ალბენისის ნაწარმოებები,
რომლებიც თავდაპირველად ფორტეპიანოსთვის
შექმნა, თუმცა დღეს გიტარის რეპერტუართან
თითქმის განუყოფლად არის დაკავშირებული.
ფუილტრი „ნითელ კომპსა“ და „ასტურიას“ საკუთარ
არანჟირებებში ასრულებს; ამგვარად, პროგრამის
დასაწყისშივე გიტარა ერთდროულად ორ როლში
გვევლინება — როგორც საკუთარი მდიდარი
რეპერტუარის მქონე ინსტრუმენტი და როგორც სხვა
ინსტრუმენტისთვის შექმნილი მუსიკის ახალი
სიცოცხლის სივრცე.

ესპანეთიდან პროგრამა ლათინურ ამერიკაში
გადაინაცვლებს და სხვადასხვა ქვეყნის ცეკვებსა და
კულტურულ მეხსიერებას აერთიანებს. პარაგვაელი
აგუსტინ ბარიოსი ერთ-ერთი პირველი დიდი
გიტარისტი იყო, რომელმაც თავისი შესრულებები
გრამფირფიტაზე ჩაწერა. 1930-იან წლებში მან სცენური
სახელი Nitsuga Mangoré მიიღო; „Nitsuga“ მისი
სახელის, Agustín-ის, შებრუნებული ფორმაა, ხოლო
„Mangoré“ მის მიერ შექმნილი მკვიდრი ამერიკული
კულტურით შთაგონებული სცენური სახის ნაწილი იყო.
ამ რამდენიმე მცირე დეტალშიც კარგად ჩანს,
რამდენად ხშირად უკავშირდება გიტარის რეპერტუარი
პირადი ისტორიას, ეროვნულ იდენტობას და
მოგზაურობას.

ბრაზილიურ ხაზს აგრძელებენ სერჯიო ასადი და
ეიტორ ვილა-ლობოსი. ვილა-ლობოსი თავად
ცდილობდა ბრაზილიური პოპულარული კულტურის
ნიშნების ევროპული საკომპოზიციო ტრადიციის
ტექნიკურ შესაძლებლობებთან შერწყმას. „ბრაზილიურ
სახალხო სიუიტაში“ ევროპული საცეკვაო სახელები
სიტყვა choro-ს უერთდება, ხოლო გიტარის თორმეტი
ეტუდი კომპოზიტორის ყველაზე მნიშვნელოვანი
ნაწარმოებების ციკლებს შორის დამკვიდრდა. ლეო
ბრაუერის 1981 წლის „შავი დეკამერონი“ კი უშუალოდ
ლეო ფრობენიუსის აფრიკული მოთხრობების კრებულს
ყრდნობდა; თავად კომპოზიტორი აღნიშნავდა, რომ ამ
ნიგნიდან ერთ-ერთი ამბავი აიღო. დღევანდელ
პროგრამაში ციკლის მეორე ნაწილი სრულდება —
„შეყვარებულთა გაქცევა ქელების ველის გავლით“.
პროგრამის ბოლო მონაკვეთი არგენტინიდან
საფრანგეთამდე მიდის. ასტორ პიაცოლას „პორტენოს
ზამთარი“ ბუენოს-აირესის სამყაროს ეკუთვნის;
დღევანდელ კონცერტზე იგი სერჯიო ასადის
გიტარისთვის შექმნილ ვერსიაში ჟღერს. ფინალში
როლან დიენის „ფუოკო“ ჩნდება — 1986 წელს
შექმნილი Libra Sonatine-ის დასკვნითი ნაწილი.
ამგვარად, „ლათინური ვნებები“ ერთ კონკრეტულ
გიტარულ სკოლის პორტრეტს კი არ არის, არამედ
გიტარის მრავალენოვანი ბიოგრაფიაა: ესპანური,
პარაგვაელი, ვენესუელური, კუბური, ბრაზილიური და
არგენტინული ტრადიციები აქ ერთმანეთს საზღვრებით
კი არ ემიჯნება, არამედ გადაცემით, გარდაქმნითა და
პირადი არჩევანით უკავშირდება.

ამ დროს საქართველოში...

1905 წელს, როდესაც ტარრეგა და ალბენისი ჯერ კიდევ
აქტიურად ქმნიდნენ და ესპანური მუსიკის
საერთაშორისო რეპუტაციას აყალიბებდნენ,
საქართველოში მნიშვნელოვანი მუსიკალური
ინსტიტუცია გაჩნდა — ქართული ფილარმონიული
საზოგადოება. იგი საზოგადო მოღვაწე ზაქარია
ჩხიკვაძის თაოსნობით დაარსდა; მის გამგეობაში
ზაქარია ფალიაშვილი, ია კარგარეთელი და სხვა
ცნობილი მუსიკოსები და საზოგადო მოღვაწეები
შედიოდნენ. რამდენიმე წლის შემდეგ, 1908-ში,
შერეული გუნდი და მუსიკალური სკოლა შეიქმნა, ასევე
ჩამოყალიბდა სიმებიანი კვარტეტი. ასე რომ, იმავე
ეპოქაში, როდესაც ესპანეთში გიტარის ახალი
საკონცერტო სახე ყალიბდებოდა, თბილისში ქართული
პროფესიული საკონცერტო ცხოვრების ორგანიზებული
ინფრასტრუქტურა ძლიერდებოდა.

□

Programme Notes
Notes by Nino Jvania

Raphaël Feuillâtre’s Latin Passions brings together several
intertwined histories of the guitar: the Spanish tradition,
the many cultures of Latin America, and the art of
transcription. The recital opens with Francisco Tárrega, a
musician who played an important role in shaping the
modern concert culture of the guitar at the end of the
nineteenth century. Beside him stands Isaac Albéniz,
whose music was written for piano but has become almost
inseparable from the guitar repertoire. Feuillâtre performs
Torre Bermeja and Asturias in his own arrangements, so
from the very beginning the guitar appears in two roles at
once: as an instrument with a rich repertoire of its own,
and as a place where music conceived for another
instrument can acquire a new life.

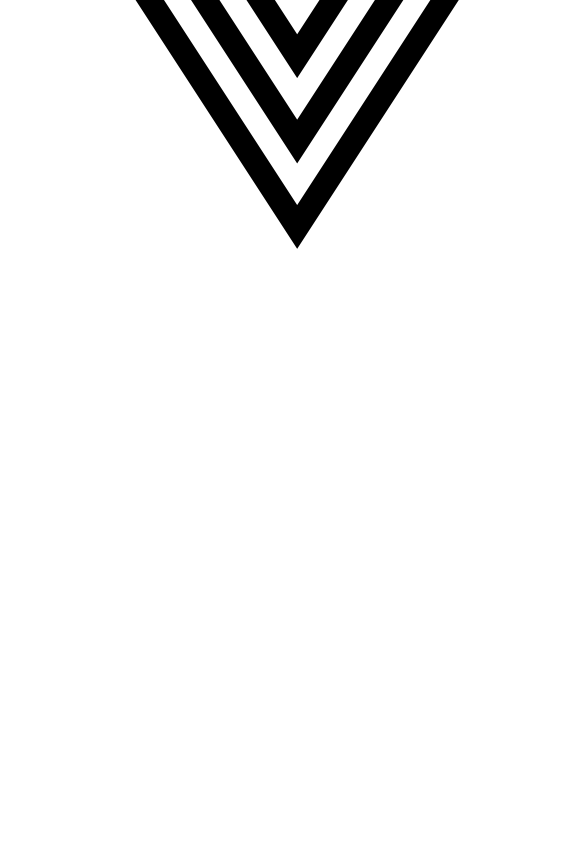
From Spain, the programme moves into Latin America,
bringing together dances and cultural memories from
different countries. The Paraguayan Agustín Barrios was
one of the first major guitarists to leave commercial
recordings of his playing. In the 1930s, he adopted the
stage name Nitsuga Mangoré; ‘Nitsuga’ is Agustín written
backwards, while ‘Mangoré’ formed part of the
Indigenous-inspired stage identity he cultivated. Even
these small details reveal how often the guitar repertoire is
bound up with personal history, national identity and
travel.

The Brazilian thread continues with Sérgio Assad and
Heitor Villa-Lobos. Villa-Lobos consciously sought to bring
features of Brazilian popular culture together with the
technical resources of the European compositional
tradition. In the “Suite populaire brésilienne”, European
dance labels meet the word choro, while the Twelve Études
became one of his central contributions to the guitar
repertoire. Leo Brouwer’s “El Decamerón Negro” of 1981
has a different literary source: Brouwer himself explained
that he drew on Leo Frobenius’s collection of African tales,
“The Black Decameron”. Tonight, the second movement is
heard, La huida de los amantes por el valle de los ecos —
The Flight of the Lovers through the Valley of Echoes.

The closing stretch of the recital travels from Argentina to
France. Astor Piazzolla’s Invierno Porteño belongs to the
world of Buenos Aires and is heard here in Sérgio Assad’s
version for guitar. Roland Dyens’s Fuoco, the final
movement of his 1986 “Libra Sonatine”, brings the
programme to its close. Latin Passions is therefore less
the portrait of a single national school than a multilingual
biography of the guitar: Spanish, Paraguayan, Venezuelan,
Cuban, Brazilian and Argentine traditions meet through
transmission, transformation and the individual choices of
performers and composers.

Meanwhile in Georgia...

In 1905, while Tárrega and Albéniz were still active and
helping shape the international profile of Spanish music,
an important musical institution was founded in Georgia:
the Georgian Philharmonic Society. Established on the
initiative of public figure Zakaria Chkhikvadze, its board
included Zakaria Paliashvili, Ia Kargareteli and other
prominent musicians and cultural figures. In 1908, the
Society created a mixed choir and a music school, and a
string quartet was also formed. Thus, in the same period in
which the guitar was acquiring a new concert identity in
Spain, Tbilisi was strengthening the organised
infrastructure of Georgian professional concert life.

8TH EDITION

TSINANDALI
FESTIVAL

3-13 SEPTEMBER, 2026